

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 04 sierpnia 2015 roku

Sąd Rejonowy w Kłodzku w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Maciej Szota

Protokolant: Dawid Broniszewski

w obecności Prokuratora, asesora J. S.

po rozpoznaniu dnia 15 maja 2015 roku, 04 sierpnia 2015 roku sprawy karnej

L. B.

syna B. i L. z domu (...)

urodzonego (...) w K.

oskarżonego o to, że:

w dniu w dniu 03 lipca 2014 r. w K., woj. (...), w celu zmuszenia funkcjonariusza policji z Komendy Powiatowej Policji w K. - aspiranta W. S. do zaniechania prawnych czynności służbowych związanych z przeszukaniem pomieszczeń mieszkalnych podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych naruszył nietykalność cielesną wymienionego w ten sposób, że pchnął go, w wyniku czego spadł on ze schodów i doznał obrażeń ciała w postaci urazu skrętnego kolana lewego z uszkodzeniem więzadeł kolana i krwiakiem stawu kolanowego lewego, które to obrażenia spowodowały u niego naruszenie czynności narządu ciała ma czas dłuży niż dni 7, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności powyżej 1-go roku orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 09 czerwca 2009 r. w sprawie II K 177/08 między innymi za czyny z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 10 kwietnia 2005 r. do 12 kwietnia 2005 r., od 04 czerwca do 05 czerwca 2005 r., od 09 września 2005 r. do 26 stycznia 2006 r. oraz od 02 sierpnia 2006 r. do 28 września 2010 r., w którego skład wszedł m. in. wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie II K 926/05, na mocy którego został skazany za czyn z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 1-go roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności,

tj. o czyn z art 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk

I. Ł. B. uznaje za winnego czynu opisanego w części wstępnej wyroku, to jest przestępstwa z art. 222 § 1 kk i art. 224 § 2 kk i art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 64 § 2 kk i za to na podstawie art. 157 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk w zw. z art. 64 § 2 kk wymierza mu karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności.

II. Na podstawie art. 46 § 1 kk orzeka od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego W. S. nawiązkę w kwocie 1000 (jednego tysiąca) złotych.

III. Zasadza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. H. kwotę 516,60 złotych tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu.

IV. Na podstawie art. 624 § 1 kpk zwalnia oskarżonego w całości od obowiązku zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, zaliczając wydatki poniesione w sprawie na rachunek tegoż Skarbu Państwa.

UZASADNIENIE

Na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 3 lipca 2014 roku funkcjonariusze KPP K. W. S. i K. P. otrzymali polecenie dokonania przeszukania pomieszczeń mieszkalnych Ł. B. w K.. W tym celu udali się do miejsca zamieszkania oskarżonego, jednak tam nikt nie otworzył drzwi. Ponieważ z mieszkania dochodziły odgłosy świadczące o bytności osób, funkcjonariusze postanowili poczekać na półpiętrze klatki schodowej, aż oskarżony opuści mieszkanie. Po około 30 minutach z mieszkania wyszedł oskarżony, zamknął drzwi i schodził schodami w dół, wówczas podeszli do niego policjanci i poinformowali oskarżonego, że przybyli w celu przeszukania mieszkania, W. S. zastawił drogę oskarżonemu, by zapobiec jego ucieczce. Ł. B. nagle popchnął W. S. w klatkę piersiową powodując jego upadek ze schodów, pokrzywdzony zleciał 10 schodów na półpiętro, Ł. B. w tym czasie uciekł i mimo pościgu podjętego przez K. P. nie został zatrzymany.

Dowód: zeznania W. S.

K. P.

Częściowo wyjaśnienia Ł. B.

W wyniku upadku ze schodów u W. S. doszło do urazu skrętnego kolana lewego z uszkodzeniem więzadeł kolana i krwakiem stawu kolanowego lewego, które to obrażenia naruszyły czynności narządów ciała na okres powyżej 7 dni. W. S. doznał kilka lat wcześniej urazu tego kolana, jednak było to tylko naciągnięcie kolana i w dniu zdarzenia kolana było w pełni sprawne a funkcjonariusz był dopuszczony do służby.

Dowód: opinia sądowo lekarska k. 23

zeznania W. S.

Ł. B. przyznał się do popełniania tego czynu, przy czym wyjaśnił, że nie popchnął pokrzywdzonego celowo a jedynie wytrącił go z równowagi, gdy zdecydował się na ucieczkę.

Dowód: wyjaśnienia oskarżonego

Ł. B. był wielokrotnie karny, przy czym czynu tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary pozbawienia wolności powyżej 1-go roku orzeczonej wyrokiem łącznym Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 09 czerwca 2009 r. w sprawie II K 177/08 między innymi za czyny z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i w zw. z art. 64 § 1 kk na karę 6 lat i 5 miesięcy pozbawienia wolności, którą odbył w okresach od 10 kwietnia 2005 r. do 12 kwietnia 2005 r., od 04 czerwca do 05 czerwca 2005 r., od 09 września 2005 r. do 26 stycznia 2006 r. oraz od 02 sierpnia 2006 r. do 28 września 2010 r., w którego skład wszedł m. in. wyrok Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 23 listopada 2006 r. w sprawie II K 926/05, na mocy którego został skazany za czyn z art. 158 § 1 kk i art. 157 § 2 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w z art. 64§1 k.k. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Dowód: karta karna, odpisy wyroków II K 177/08 i II K 926/05 z danymi o odbyciu kary k. 80-89

Sąd zważył, co następuje:

Zgromadzony w sprawie materiał dowodowy umożliwia jednoznaczne ustalenie winy i sprawstwa oskarżonego. Na sprawstwo oskarżonego wskazują wiarygodne, logiczne i konsekwentne zeznania W. S. i K. P., którzy dokładnie opisali przebieg zdarzenia i podali, że poinformowali Ł. B. o powodach zatrzymania i planach przeszukania mieszkania a

reakcją Ł. B. na działania policjantów było celowe popchnięcie W. S., które skutkowało jego upadkiem ze schodów, konsekwencją czego był uraz kolana. Policjanci nie mieli żadnych wątpliwości, że oskarżony celowo popchnął pokrzywdzonego, wersję świadków pośrednio potwierdził sam oskarżony, którego zdaniem zepchnięcie ze schodów było konsekwencją podjętej przez niego próby ucieczki i w tym stanie faktycznym można jednoznacznie stwierdzić, że zachowanie oskarżonego wyczerpało znamiona naruszenia nietykalności cielesnej funkcjonariusza w celu zmuszenia go do zaniechania czynności przeszukania oraz spowodowania u funkcjonariusza obrażeń ciała na okres powyżej 7 dni. Nie można dać wiary wyjaśnieniom oskarżonego, że wytrącenie z równowagi było przypadkowe, bowiem z zeznań funkcjonariuszy wynika, że oskarżony celowo popchnął pokrzywdzonego w klatkę piersiową. W przypadku przypisania oskarżonemu sprawstwa czynu z art. 157§1 k.k. wystarczające jest ustalenie tzw. zamiaru ogólnego co oznacz, że postać uszkodzenia ciała nie musi być sprecyzowana w świadomości sprawcy jak również w świadomości sprawcy nie musi być zamiaru spowodowania uszkodzeń ciała powyżej 7 dni, wystarczające jest bowiem stwierdzenie chciał lub godził się na to, że spowodowany uszczerbek na zdrowiu nie będzie lekki (Kodeks karny część szczególna t. 2 Zakamycze 1999 s. 291). W tym przypadku oskarżony zepchnął pokrzywdzonego z 10 schodów a naturalną konsekwencją takiego upadku są obrażenia ciała, które mogą skutkować ciężkimi obrażeniami ciała np. w przypadku urazów głowy jak też mogą skutkować obrażeniami ciała naruszającymi czynności narządów ciała na okres powyżej lub poniżej 7 dni. W tym przypadku doszło do powstania obrażeń ciała na okres powyżej 7 dni a uwzględniając, że obrażenia te były skutkiem celowego działania oskarżonego, który co najmniej godził się na spowodowanie u pokrzywdzonego ciała z wyniku jego upadku ze schodów uzasadnione jest przypisania oskarżonemu sprawstwa w zakresie czynu z art. 157§1 k.k. Czynu tego oskarżony dopuścił się w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§2 k.k., bowiem był karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Kłodzku z 26 listopada 2006 roku II K 926/05 za czyn z art. 158§1 k.k. i 157§2 k.k. w zw. z art. 64§1 k.k. a więc był karany za przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu popełnione w warunkach recydywy podstawowej, odbył łącznie ponad 1 rok pozbawienia wolności a czyny tego dopuścił się przed upływem 5 lat od odbycia kary, która odbył w ramach wyroku łącznego Sądu Rejonowego w Kłodzku z dnia 09 czerwca 2009 r. w sprawie II K 177/08 którą odbył w okresach od 10 kwietnia 2005 r. do 12 kwietnia 2005 r., od 04 czerwca do 05 czerwca 2005 r., od 09 września 2005 r. do 26 stycznia 2006 r. oraz od 02 sierpnia 2006 r. do 28 września 2010 r.,

Dla przypisania sprawstwa z art. 157§1 k.k. nie ma żadnego znaczenia fakt, że pokrzywdzony kilka lat temu miał uraz kolana, bowiem świadek jednoznacznie stwierdził, że uraz był zaleczony, w dniu zdarzenia był w pełni sprawny i był dopuszczony do służby. Zdaniem Sądu nie można w żaden sposób podważyć odpowiedzialności oskarżonego na tej podstawie, bowiem nie można ustalić związku pomiędzy dawnym urazem a zdarzeniem a do skręcenia stawu kolanowego może dojść w przypadku zdrowego kolana w sytuacji upadku z wysokości. W tym przypadku pokrzywdzony spadł z 10 schodów a naturalną konsekwencją takiego zdarzenia są urazy ciała, które zależą od sposobu upadku a w tej sytuacji naturalną konsekwencją upadku pokrzywdzonego było skręcenie kolana. W ocenie Sądu prawidłowe jest przyjęcie kumulatywnej kwalifikacji z art. 222§1 k.k. k.k. i 224§2 k.k. 157§1 k.k. bowiem naruszenie nietykalności nastąpiło w celu zmuszenia funkcjonariusza do zaniechania prawnych czynności służbowych.

Przechodząc do rozważań nad wymiarem kary należy podkreślić, że zachowanie oskarżonego było niedopuszczalne i nie można akceptować sytuacji, w której osoba zatrzymana stosuje przemoc wobec funkcjonariuszy. Takie zachowania muszą spotkać się ze zdecydowaną reakcją a biorąc pod uwagę, że oskarżony był wielokrotnie karany i odpowiadał w warunkach powrotu do przestępstwa z art. 64§2 k.k. jedyną odpowiednią reakcją jest wymierzenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności w wymiarze 8 miesięcy pozbawienia wolności, która uświadomi oskarżonemu, że musi wystrzegać się takich działań w przyszłości i jest zobligowany do przestrzegania porządku prawnego. Zważywszy, że działanie oskarżonego spowodowało u pokrzywdzonego cierpnie fizyczne zasądzono na jego rzecz nawiązkę jako formę zadośćuczynienia.

Ponieważ oskarżony korzystał z pomocy obrońcy z urzędu zasądzono na rzecz adw. P. H. koszty nieopłaconej pomocy prawnej a uwzględniając sytuację materialną oskarżonego oraz rodzaj wymierzonej kary zwolniono go od kosztów sądowych, wydatki zaliczając na rachunek Skarbu Państwa.